

nomenem...tots hi són per donar-los les gràcies Escalencs!...Endavant doncs, continuem així! com també els cors dels Pescadors a l'Estrella de Que la nostra vida sigui transparent com el cel de Mar i L'Oreig de Mar que ens recrearen les odes l'Empordà i com la mar en calma, «serena». Que la amb les seves Havaneres i cançons... Gràcies a la nostra vida després de la segona trobada sigui un gentil donzella que ens recità les poesies dels caminar junts en bandada, com les gavines de les entusiastes de l'Escala... Gràcies a tots els que hi nostres platges i quan algú ens preguntí d'on ens vé varen contribuir encara que no hi siguin esmentats, aquesta alegria i fraternitat puguem dir com diu la però les gràcies les hem de donar sobretot a l'espe- sardana d'enguany: SÓC DE L'ESCALA.

Neus Ximinis SUÑÉ

FULL OBERT

COM EL CONTE DE LA CANÇO ENFADOSA

Els articles publicats a L'ESCALENC expressen solament l'opinió de llurs autors.

Sabut de tots és que un conte («cuento») és una narració fingida, ingènua, explícita,... del gènere còmic o fantàstic, de la qual es pot deduir una ensenyança. Però més enllà d'aquesta definició un «cuento» pot significar una xafarderia («chisme»), una enredada («enredo») -«ir a uno con el cuento»-, una estafa («timo») -el cuento del tocomocho o de la estampita- i altres variades definicions. «Déjate de cuentos» significa anar directament al gra. Doncs anem-hi!

De contes n'hi ha molts i diversos. N'exposaré tres com exemples:

1- EL CONTE DE LA BONA PIPA («Conte del mai acabar»).

2- EL CONTE DE L'ESPANYOL I EL PORTUGUES («Conte de les promeses incomplides»).

3- EL CONTE DE LA MARI SARMIENTO («Conte del canvi»).

«El conte de la bona pipa» és una narració que sol portar algun engany i destaca l'extramada curiositat dels infants.

Comença així: -Voleu que us expliqui «El conte de la bona pipa»?

-Síiii..., contesten els menuts.

El narrador continua dient: -Jo no us dic pas que sí, us dic que si voleu que us expliqui «El conte de la bona pipa».

I així la broma pot allargar-se indefinidament.

Cosa semblant passat amb el mercar setmanal de L'Escala. Des del passat mes de Febrer no hi ha mercat setmanal a L'Escala en el seu lloc habitual, en el Passeig Marítim. L'Ajuntament, amb el pretext injustificat de fer les obres de sanejament del sector de Riells, pren l'acord de traslladar la ubicació del dit mercat, de manera provisional, a la zona del Pedró, lloc inadequat segons els experts i els mateixos components del Consistori, tant en l'aspecte mercantil com en el climatològic i de difícil accés. Es clar que ens puntualitzà la provisionalitat d'aquest segon emplaçament, ja que un cop acabades les obres els marxants tornarien al lloc habitual. Les

obres no s'han començat ni es sap quan es començaran.

I ara, l'Ajuntament, quan veu que l'ha vessada, recorda que hi ha un poble sobirà i amb tot el sarcasme del món vol convocar un Referèndum. Ara, senyor alcalde?. Jo crec que a hores d'ara l'Ajuntament pot estalviar-se de manifestar que es reserva el dret de fer una consulta popular, perquè tenia obligació de fer-la molt abans, tractant-se d'un assumpte que no figura en cap programa de les candidatures representades a l'Ajuntament. Endemés, la qüestió plantejada no fou el canvi d'emplaçament del mercat, sinó la necessitat del canvi provisional per raó d'unes obres que, al no ser executades, no són motiu del canvi d'ubicació. O és que les obres van més enllà d'una excusa?. Si és així, que en sóc d'ingenul!

Per entendre bé el Referèndum Popular començaré a explicar «El conte de l'espanyol i el portugués».

Hi havia una vegada un espanyol molt orgullós i bregós que va renyir amb un portugués, el quai, després de donarli una sobirana pallissa, el va dirar dins d'un pou molt profund. En aquesta llastimosa situació l'orgullós espanyol cridava amb desesperació: -Si em treus del pou et prometo....., ..., ..., ..., ..., ..., ...

La Maria Sarmiento va existir. Fou la dida de Felip II i com a tal va assistir, el dia 5 de Juny del 1.527, al bateig del futur rei, a l'església de Sant Pau de Valladolid.

Alguns autors no relacionen el fet amb el personatge de «El conte de la Mari Sarmiento» i creuen que la Maria Sarmiento (Mari Sarmiento) és una expressió genèrica, com ho poden ser Mari Castanya, Mari Macho,....En aquests casos la Mari Sarmiento seria una dona gens voluminosa i de poc pes... De fet, en llengua castellana: «El cuerpo de Mari Sarmiento que fue a cagar y llevóse la viento». Al meu entendre, no queda prou clar si és el vent qui s'emporta la Mari Sarmiento o els seus excrements o tot plegat. O, potser sí queda prou clar!

I, «colorín, colorado,... EL CUENTO no se ha acabado».

CARLES GISPERT I BATLLE

